

Poselství Jana Pavla II. k XI. světovému dni mládeže*

Ve Vatikánu, dne 26. listopadu 1995

„PANE, KE KOMU PŮJDEME? TY MÁŠ SLOVA VĚČNÉHO ŽIVOTA.“ (JAN 6,68)

Vyhlášení témat Světových dní až do roku 2000

Drazí mladí!

1. „Toužím po tom, abych vás uviděl, a tak vám mohl dát nějaký duchovní dar k vaší posile, to znamená: abych se u vás povzbudil společnou vírou, vaší i mou.“ (Řím 1,11-12)

Slova sv. Pavla římským křesťanům vyjadřují můj pocit, se kterým se obracím k vám všem na začátku přípravy na XI. světový den mládeže.

Toužím po setkání s vámi, když k vám v myšlenkách přicházím do všech koutů naší planety, kde prožíváte velké každodenní dobrodružství života: do vašich rodin, do míst studia a práce, do komunit, kde se shromažďujete k naslouchání Božímu Slovu a otvíráte Mu srdce v modlitbě.

Obracím svůj pohled zvláště k mladým, vtaženým do mnoha dramát, která ještě drásají lidstvo: k těm, kdo trpí válkami, násilím, hladem a bídou, a prodlužují utrpení Krista, který je svým utrpením blízký člověku, deptanému tíhou bolesti a nespravedlnosti.

Světový den mládeže, jak je již obvyklé, se uskuteční v roce 1996 v diecézních komunitách, v očekávání nového světového setkání, které nás v roce 1997 přivede do Paříže.

2. Vydali jsme se již vstříc setkání ve Velkém Jubilejním roce 2000. Apoštolským listem *Tertio millennio adveniente* jsem vyzval celou církev, aby se na něj připravovala obrácením srdce a životem. I po vás žádám, abyste si se stejným duchem a se stejnými úmysly tuto přípravu již od nynějška vzali za svou. Svěřuji vám plán činnosti, který, založený na slovech evangelia a v souladu s návrhy každoročních témat pro celou církev, bude ústředním motivem příštích Světových dnů:

Rok 1997: „Mistře, kde bydlíš? Pojďte a uvidíte.“ (Jan 1,38-39)

Rok 1998: „Přímluvce, Duch svatý, ten vás naučí všemu.“ (Jan 14,26)

Rok 1999: „Otec vás miluje.“ (Jan 16,27)

Rok 2000: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14)

3. Zvláště k vám, mladým, se obracím s výzvou, abyste s pohledem upřeným k epochálnímu přelomu v roce 2000 pamatovali na to, že „budoucnost světa a církve patří mladým generacím, které se zrodily v tomto století a budou dozrávat v příštím, prvním století nového tisíciletí... Pokud (mladí) dokáží kráčet po cestě, kterou nám ukazuje Kristus, budou se moci radovat, že přispěli k tomu, aby byl přítomen v příštím století.“ (*Tertio millennio adveniente*, 58)

S blížícím se Velkým Jubileem se nechte doprovázet koncilovou konstitucí *Gaudium et spes*, kterou vám všem chci znovu předat, jak jsem to již v září učinil v Loretu s vašimi vrstevníky z Evropy. Pozorně si ji přečtěte. Najdete v ní světlo k rozpoznání svého povolání jako mužů a žen povoláných žít v této zároveň

nádherné a dramatické době jako svědkové bratrství a budovatelé míru (srv. nedělní Angelus Domini, 10. 9. 1995).

4. „*Pane, ke komu půjdeme?*“ Cílem našeho života je On, Kristus, který nás očekává – každého zvlášť a všechny společně – aby nás vedl za hranici času do věčné náruče Boha, který nás miluje.

Jestliže však je pro nás lidi, hladovějící po pravdě a žízňící po štěstí, věčnost horizontem, pak naše každodenní úsilí by mělo naplnit scénář našeho života. Víra nás učí, že osud každého člověka je vepsán do srdce a mysli Boha, který řídí chod dějin. Také nás poučuje, že Otec světuje do našich rukou úkol začít již tady na zemi budování „nebeského království“, které nám hlásal jeho Syn a které dojde naplnění na konci časů.

Je tedy naší povinností žít naplno v dějinách, bok po boku s našimi současníky, a dělit se s nimi o úzkosti i naděje, protože křesťan je a má být naplno člověkem své doby. On neutíká do jiných skutečností s netečností k dramatům své doby, ani nezavírá oči a srdce před úzkostmi, které s sebou nese život. Naopak, je to on, který ačkoliv není „z“ tohoto světa, je denně ponořený „v“ tomto světě, připravený přispěchat tam, kde nějaký bratr potřebuje pomoci, kde je třeba setřít slzu, kde se žádá o pomoc. Z toho budeme souzeni!

5. Vzpomeňme si na napomenutí Mistra: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít. Byl jsem na cestách a ujali jste se mě, nahý a oblékli jste mě, nemocný a navštívili jste mě, ve vězení a přišli jste za mnou.“ (Mt 25,35-36) I my musíme uvést do praxe „nové přikázání“ (Jan 13,34).

Vzepřeme se tím tomu, co se dnes zdá být „rozvratem civilizace“, a mocně posílíme „civilizaci lásky“, která jediná může lidem této doby otevřít horizonty skutečného míru a trvalé spravedlnosti v právním řádu a solidaritě.

Láska je tou nejlepší cestou, po které můžeme jít k cíli – Velkému Jubileu. Abychom ho dosáhli, je třeba být k sobě kritičtí a důkladně zpytovat své svědomí. To je nutná podmínka pro radikální konverzi, která může proměnit život, dát mu skutečný smysl a uschopnit věřící, aby milovali Boha z celého srdce, z celé duše a ze všech sil, a bližního jako sami sebe (srv. Lk 10,27).

Srovnáváním svého každodenního života s evangeliem jediného Mistra, který má „slova věčného života“, budete schopni stát se věrohodnými nástroji spravedlnosti v hlubokém následování přikázání, které činí z lásky novou „hranicí“ křesťanského svědectví. To je zákon proměny světa (srv. *Gaudium et spes*, 38).

6. Především je zapotřebí, aby od vás mladých vycházelo silné svědectví lásky k životu jako Božímu daru. Lásky, která zahrnuje každý život od jeho počátku až do konce a vzpírá se každému nároku udělat z člověka soudce nad životem jeho bratra, ať už nenarozeného, tak toho, který je na sklonku své pouti, postižený nebo slabý.

Žádám vás, mladé, kteří přirozeně a instinktivně stavíte svou „touhu žít“ na vrchol svých snů jako duhu naděje, abyste se stali „proroky života“. Buďte jimi slovy i činy, vzepřete se civilizaci egoismu, která často považuje lidskou osobu za nástroj a ne za cíl a jen kvůli zisku obětuje její důstojnost a srdce. Dělejte to konkrétní pomocí tomu, kdo vás potřebuje a bez vaší pomoci by snad byl v pokušení podlehnout zoufalství.

Život je hřivna (srv. Mt 25,14), kterou jsme dostali a máme ji proměňovat a rozmnožovat tím, že z ní učiníme dar pro druhé. Žádný člověk není „ledovcem“ strhovaným oceánem dějin. Každý z nás je členem velké rodiny, v níž zaujímá nějaké místo a hraje určitou roli. Egoismus činí hluchými a němými, láska rozšiřuje pohled, otevírá srdce a uschopňuje k přinesení jedinečného a nenahraditelného příspěvku, který spolu s tisíci skutky mnoha bratří, často vzdálených a neznámých, vytváří mozaiku lásky, schopnou proměňovat historická období.

7. „*Pane, ke komu půjdeme?* Ty máš slova věčného života.“ Když mnozí učedníci opustili Ježíše, protože se jim jeho řeč zdála příliš tvrdá, zeptal se Pán těch několika, kteří zůstali: „I vy chcete odejít?“ Petr odpověděl: „*Pane, ke komu půjdeme?* Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,67-68) Zvolili si zůstat s ním. Zůstali, protože Mistr měl „slova věčného života“, slova, která kromě příslibu věčnosti dávala také životu plný smysl.

Jsou chvíle a okolnosti, kdy je třeba udělat rozhodující volbu pro celý život. Prožíváme – a vy to víte – těžké okamžiky, kdy je často obtížné rozlišit dobro od zla, pravé učitele od falešných. Ježíš nás varoval:

„Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: Já jsem to a Ten čas je tady . Nechoďte za nimi.“ (Lk 21,8) Modlete se a naslouchejte jeho slovu; nechte se vést pravými pastýři; nikdy se nenechte ukolébat lichotkami a snadnými iluzemi světa, které se pak velmi často změňí v tragická zklamání.

Hodnota rozhodnutí se prověřuje ve chvílích zkoušek a těžkostí. A právě v tomto nesnadném období je každý z vás povolán k odvaze rozhodnout se. Na cestě za štěstím a za světlem neexistují zkratky. Důkazem toho je soužení těch, kteří se v historii lidstva pustili do namáhavého hledání smyslu života a odpovědi na základní otázky vepsané do srdce každé lidské bytosti.

Vy víte, že tyto otázky nejsou ničím jiným než výrazem stesku po nekonečnu, který sám Bůh vsadil do nitra každého z nás. Se smyslem pro povinnost a pro oběť musíte tedy kráčet po cestách obrácení, obětavosti, zkoumání, práce, ochoty sloužit, dialogu a respektu ke všem, s jistotou, že vaše síla je v Pánu, který s láskou řídí vaše kroky a je připravený znovu vás přijmout jako marnotratné syny (srv. Lk 15,11-24).

8. Drazí mladí, vybídl jsem vás, abyste byli „proroky života a lásky“. Proším vás, abyste také byli „proroky radosti“. Svět nás musí poznat podle toho, že dokážeme svým současníkům sdělovat znamení velké, již dovršené naděje; naděje Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých.

Nezapomeňte, že budoucnost lidstva mají v rukou ti, kdo jsou schopni předat zítřejším generacím „důvody života a naděje“ (srv. *Gaudium et spes*, 31).

Očištění smířením, které je plodem božské lásky a vašeho upřímného pokání, úsilím o spravedlnost a životem díkůvzdání Bohu, budete věrohodnými a působivými proroky radosti ve světě, tak často pochmurném a smutném. Budete hlasateli „plnosti časů“, na jejíž aktuálnost ukazuje Velké Jubileum roku 2000.

Cesta, kterou vám Ježíš ukazuje, není pohodlná. Připomíná spíše šplhající se horskou stezku. Neklesejte na mysl! Čím je strmější, tím rychleji stoupá ke stále širším obzorům. Kéž vás vede Panna Maria, Hvězda evangelizace! Poslušni jako ona Otcovy vůle, procházejte etapami historie jako zralí a přesvědčiví svědkové.

Kéž s ní a s apoštoly dokážete v každém okamžiku opakovat vyznání víry v životodárné přítomnosti Ježíše Krista: „Ty máš slova věčného života!“

Ve Vatikánu, dne 26. listopadu 1995, o slavnosti Ježíše Krista Krále.

Jan Pavel II.

* Na Květnou neděli, 31. března 1996, se na diecézních úrovních konal XI. Světový den mládeže.